

Transcripció de la conferència de premsa de l'Hble. Conseller d'Educació Sr. Ernest Maragall, el 16 de novembre, a la Sala d'Actes del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

Bon dia a tothom. Fa tot just un any, falta una setmana, una setmana i mitja, el president de la Generalitat em va fer un encàrrec: em va proposar que acceptés la responsabilitat de conduir el Departament d'Educació, però va acompanyar un encàrrec molt explícit amb relació al que esperava, al que creia que el país necessitava en aquest terreny. Jo diria, en fi, que és un encàrrec ampli que estava acollit i reflectit en el programa de govern de l'Entesa i que té concreció i descabdellament que tots vostès coneixen. Però em sembla que és clar que la primera..., la pedra angular d'aquest encàrrec era l'elaboració i l'aprovació d'una llei d'educació de Catalunya.

Bé, hem treballat aquests mesos, hem treballat jo crec que –deixeu-ho dir– fort i bé, amb la conducció i coordinació d'en Francesc Colomer, com a secretari de Polítiques Educatives; amb en Francesc Vidal i la Dolors Rius, que l'han acompanyat intensament; amb la resta de membres de l'equip de direcció, el Jaume Graells, la Isabel Darder, el Joan Badia, el Josep Francí, en Joaquim Dorda, els directors de serveis territorials, que alguns d'ells ens acompanyen, i amb la presència i participació molt específica i molt destacada de professionals de l'altura i de la solvència de l'Enric Argulló, i el company, amic i exconseller d'Educació Joan Manel del Pozo, que han estat al capdavant del procés des de les vessants més jurídica i més educativa i pedagògica, però, en tot cas, amb absoluta implicació, jo crec també amb uns resultats, en termes qualitatius, excel·lents.

Molt bé, doncs, aquest era l'encàrrec. Avui tenim ja el resultat d'aquest encàrrec, el primer resultat. El resultat que ens permet iniciar el procés, el procés de debatir a partir d'avui i de treball concret, en termes governamentals i parlamentaris, que ens ha de permetre, espero que no en gaires mesos, disposar efectivament per primer cop a Catalunya d'una llei d'educació.

Deixin-me dir-los que tenim, a més de la feina feta, dels deures acomplerts, hem de prendre en consideració altres qüestions a l'hora de valorar per què la llei, eh? Des d'un punt de vista tenim l'oportunitat plena i l'exigència quasi diria derivada de l'aprovació del

nou Estatut d'autonomia de Catalunya, que ens hi duu d'una manera pràcticament natural. Se'n deriva una expressa voluntat d'exercir l'autogovern en aquesta matèria sense més límits que la nostra pròpia capacitat d'iniciativa de concepció i de creació. També ho diu el programa de govern, com deia, també ens ho exigia amb més formalitat i amb més concreció. I, per últim, no vull deixar d'esmentar el precedent que significa el Pacte nacional per l'educació, que si vostès repassen el text del pacte, veuran que fins a setze ocasions menciona la futura Llei d'educació per desplegar en totes direccions els continguts d'aquell pacte.

Però a més d'aquesta oportunitat i exigència que ve d'aquests precedents polítics i formals, jo crec que hi ha una raó més important, i és que en tenim necessitat objectiva en aquest país, d'una llei d'educació. Quasi us diria urgència d'una llei d'educació que ens permeti plantejar-nos i si pot ser assolir els objectius de país que en aquest terreny tenim plantejats. Si haguéssim de resumir en dues paraules quin és, en fi, l'essencial, l'objectiu final de la llei, seria equitat i excel·lència. Els dos conceptes clau que expliquen a on volem arribar en l'educació d'aquest país. Equitat i excel·lència entesos en el sentit més ple, més exhaustiu, més universal i més individual també. En podem parlar ara amb una mica més de tranquil·litat.

Per tant, estem en condicions, i aquest és el propòsit, per primer cop també, de disposar, de definir un model educatiu català. Aquest és també l'altre objectiu de la llei: avançar decididament en la formulació, en la concepció, en el disseny, en la comprensió del que vol dir «educació» a Catalunya, model educatiu català. Es tracta, naturalment, que a través d'aquesta iniciativa, d'aquesta concepció de model educatiu estiguem en condicions que el país disposi de l'educació que necessita; es tracta de posar l'educació al servei del país. El país ha fet molt per l'educació, ho hem dit algunes vegades, hi hem abocat recursos, hem creat un servei públic potent, universal, complet, però ara hem de retornar al país el que es mereix, el que necessita, hem de posar l'educació al servei d'aquest país.

Els dic d'entrada que és una llei que el que fa és crear espais de llibertat, és donar a l'educació a casa nostra els mecanismes, les eines, els instruments, les capacitats per desplegar-se, per aprofitar totes les seves energies, totes les seves capacitats, totes les seves possibilitats.

Deixeu-me donar algunes dades de context, eh?, que coneixem tots segurament, perquè són probablement necessàries per entendre quina és la situació de partida i en part també què és el que justifica, què és el que ens atorga aquest caràcter de necessitat i d'urgència en aquest instrument legislatiu. Les dades les teniu a la [#]..., segur que parlen per si soles, les heu sentit, me les heu sentit diverses vegades. Em sembla que val la pena que em centri només en aquest concepte: és inacceptable que un país com Catalunya tingui aquesta diferència entre quinze i vint punts amb relació a Europa en la capacitat d'aconseguir que més enllà de l'educació obligatòria els nostres joves segueixin amb un o altre les possibilitats d'estudi postobligatori. Aquesta jo crec que és la mesura més crítica, diguéssim, del que podríem considerar insuficiència estructural del nostre sistema educatiu.

Podem parlar també dels altres temes, ho hem de fer i ho farem, i la llei està plena de mesures i concrecions adreçades a millorar l'èxit en l'etapa obligatòria. Ho dic d'una altra manera: per aconseguir, per guanyar la batalla de la postobligatòria, hem de produir resultats, canvis significatius en totes les etapes precedents. Us diria des dels zero a tres, però, en fi, en tot cas, bàsicament les etapes d'educació obligatòria primària i secundària. Mireu fa vint anys..., aquests trenta anys des de la recuperació de l'autogovern quasi que han passat ja, el canvi social, demogràfic, de sistema polític a Catalunya és indiscutible. I segurament, en canvi, l'educació entesa com a sistema, com a estructura, com a operació, en fi, ha crescut, s'ha creat com a estructura i com a servei públic, però no ha tingut ocasió o no ha tingut possibilitats de renovar-se amb l'esperit crític, amb la capacitat d'innovació, amb la capacitat d'adaptació que els esdeveniments d'ordre general i particular ens han anaven donant. De manera que ara aquests canvis, el que l'educació era capaç de fer amb normalitat fa vint anys ara ja no serveix. O dit d'una altra manera: els resultats educatius que potser fa vint anys eren acceptables, ara ja no ho són. El que servia per a una economia bàsicament industrial no té el mateix sentit ni la mateixa validesa per a una economia cada cop més encaminada cap a una societat del coneixement i de valor afegit. I, per tant, és també, des d'aquest punt de vista, urgent que prenguem les mesures que ens permetin conduir amb intel·ligència aquest canvi. Per últim, en aquest preàmbul també, em sembla que queda bastant implícit en el que els he dit, però convé explicitar-ho: aquesta llei és una llei de país, ho diem en els retols a

consciència. Volem que sigui una llei de país. No és una llei de partit, no és una llei de govern, ni tan sols és una llei del conjunt de les forces polítiques com pretenem que sigui. Ha de ser una llei en la qual el país s'hi vegi reflectit, s'hi impliqui, hi participi i quasi us diria que s'hi apassioni. Perquè és jo crec una llei de caràcter central, és una llei que pot implicar canvis qualitius de fons en el conjunt de la mentalitat, de l'ambició, de l'autoestima d'aquest país. I, per tant, com que la llei és això i pretén ser això, el que jo plantejo, proposo, reclamo és que el debat a l'entorn de la llei també sigui de tots, que no sigui un debat circumscrit als que tenim la responsabilitat de conduir-lo: el Departament d'Educació en primer pla, el conjunt del Govern immediatament, el conjunt de les forces parlamentàries després, el conjunt de la comunitat educativa més enllà. Tots aquests hi han de ser i cadascú ha de fer la seva part. Però necessitem més, necessitem que aquesta llei sigui compartida, quasi us diria apreciada, estimada per molt més enllà, pel conjunt de la societat catalana.

És una llei per construir sobre el que ja tenim; no és per canviar-ho tot, no és una altra vegada una enèsima llei que ho canvia tot, que és una temptació o un risc que tots tenim al cap i que el sistema ens diu contínuament: «No ens ho torneu a canviar tot.» No és una llei que ho canviï tot, no és l'enèsima LOGSE, LOCE, LOE. No és d'aquesta sèrie, és d'una altra sèrie. No és, per tant, tampoc una llei de caràcter doctrinari, dogmàtic o de reflexió sobre els continguts i els mètodes pedagògics. No està en aquest nivell. Més aviat es fixa en el funcionament del sistema educatiu, en les seves característiques, les seves forces, les seves febleses, les seves rigideses, les seves capacitats i intenta en cada un dels terrenys dotar aquest sistema educatiu dels elements que entenem que ara no té o no té en grau suficient. És per afegir valor al que ja hem acumulat, no per negar ni destruir el que ja hem aconseguit. I, per tant, és també una llei que pretén ser més instrument catalitzador d'energies, capacitats i potències que no pas determinista ni reglamentista. No pretén dir: «Fins ara les coses eren així, a partir d'ara seran així»; pretén dir: «Tenim això, per què no considerem la possibilitat d'avançar en aquesta direcció amb aquestes eines, amb aquests objectius, amb aquestes ambicions?» I, per tant, el que vol és donar caràcter, potència, llibertat al sistema educatiu. Aquesta és la seva filosofia. No és una llei per canviar-ho tot; és una llei per fer possibles tots els canvis necessaris. No és una llei per canviar-ho tot; és una llei per fer possibles tots els canvis

que l'educació necessita.

Mireu, és una llei, d'altra banda, que el que té a la consciència és que té el privilegi, l'oportunitat de ser de les primeres que permetrà desplegar a fons el que es conté en potència en el nou Estatut d'autonomia. És a dir, és un exercici de sobirania també, és el ple exercici de l'autogovern. I hem de ser capaços de dur aquest exercici fins a les últimes conseqüències. I, per tant, la llei explora, en tots els terrenys, l'avenç en aquest exercici d'autogovern, carregat d'ambició i d'optimisme, si ho voleu.

Trobarem els límits en el camí? És possible, però crec que amb aquesta anàlisi que us deia al principi, amb aquesta feina d'aquests mesos hem també contrastat els límits, les possibilitats, les capacitats d'anar més enllà, de superar algunes de les circumstàncies, aspectes, reglamentacions que ara ens encotillen o ens impedeixen canviar les coses. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també serà jo crec una magnífica ocasió de demostrar que l'Estatut d'autonomia de Catalunya és capaç de proporcionar al país instruments realment adaptats a les seves necessitats i a la construcció d'una societat millor, com la que l'educació és capaç d'aconseguir.

Ja ho he dit abans, venim de l'Estatut, venim del programa del Govern de l'Entesa, venim del Pacte nacional. Només una referència al Pacte nacional, perquè és important: el Pacte nacional, ho he dit, setze vegades cita la futura llei. En qualsevol cas el que és, el que està present al llarg de les propostes que fa la llei és aquest caràcter –com dir-ho– de full de ruta, que anunciava, deixin-me abusar[#], era l'evangelista de la llei, era el que indicava el camí i que ja demostrava que es podia avançar en aquest camí. Perquè, a més, ho feia sobre la base no d'una elaboració unilateral governamental o de l'Administració, sinó que ho feia sobre la base d'un treball real en comú, de diàleg en profunditat, d'experts, però sobretot d'agents de la comunitat educativa: docents, sindicats, empresaris, professionals, entitats representatives, pares i mares... Tothom hi era. I, per tant, això ens dóna una certa, diguéssim, fermesa, solidesa a l'hora de plantejar com des d'allà hem d'anar avançant en els camins que ja el pacte ens anunciava. Home, la llei és molt més que el pacte, naturalment. Avança, concreta, arrisca, opta, però és el que li tocava fer. I, per tant, és una llei completa sobre el sistema educatiu de Catalunya. Us he dit abans que no era de caràcter pedagògic ni doctrinari, però sí, diguem-ne, no deixa peça per conèixer, tractar i intentar de millorar o afegir-li possibilitats. És una llei

d'obertura. Ja us he dit abans que no canviava les coses del blanc al negre; el que fa és obrir possibilitats, obrir camins, aire fresc. Des d'aquest punt de vista, jo la resumiria dient que és una llei de modernitat i d'ambició, és a dir, que no es conforma amb res del que tenim i que a tot arreu, a tots els punts clau del sistema intenta dotar-lo dels mecanismes i de les capacitats per anar més enllà.

I, d'altra banda, abans he dit mots[#] d'ordre de la llei: equitat i excel·lència. Què fa la llei en aquest sentit? Comença per definir uns principis, uns principis que si voleu en recullen bastants dels que apareixen també en altres legislacions educatives, però que, en aquest cas, jo crec que incorporen una explícita voluntat de fer-los tangibles, de ser no només inspiradors més o menys llunyans del conjunt de les propostes que s'hi inclouen, sinó que, efectivament, pretenen impregnar, pretenen garantir que aquests conceptes, equitat i excel·lència, acabin sent, siguin possibles a partir de l'aprovació de la llei en el sentit més ple i més tangible. Han de ser, l'equitat i l'excel·lència, reals arreu de Catalunya, a tots els punts de Catalunya, a tots els racons de totes les viles, de tots els pobles, de totes les ciutats, a totes les escoles, a tots els instituts. A tots i a cada un ha d'haver-hi la possibilitat, la sistemàtica i la possible aproximació als dos objectius a la vegada.

En fi, en el document que repartirem a partir d'avui mateix, que ja hem lliurat als companys de govern i que a partir de la setmana que ve estarà a mans de la comunitat educativa, hi trobareu una referència àmplia i detallada a aquesta definició de principis. Però només perquè en tingueu un petit tast inicial, a més del de l'equitat i l'excel·lència, la llei és també l'oportunitat, el moment de consolidar, de legalitzar plenament el caràcter del català com a llengua vehicular, el caràcter de la nostra llengua i de la nostra cultura com actius bàsics del nostre sistema educatiu. El que ara tenim a l'Estatut, i, per tant, diguéssim, absolutament emparats des d'aquest punt de vista, i el que ja teníem des del principi de l'autogovern a les lleis de política lingüística és el moment que l'educació els faci seus aquests principis, els garanteixi, els desplegui, els concreti i els potenciï. Però hauríem de parlar també de la voluntat explícita..., us llegeixo la frase sencera: «La formació integral de les capacitats intel·lectuals, físiques, emocionals i socials dels alumnes que permetin el ple desenvolupament de la seva personalitat, amb uns ensenyaments de contingut laic i de base científica.» Em sembla que l'afirmació és prou contundent i prou explícita. O bé: «La capacitat cultural, científica i tècnica, l'habilitació

per a l'aprenentatge permanent, així com la formació cívica, que possibilita a l'alumne la plena incorporació a la societat i al món del treball.» Principi que apunta directament cap a un dels dèficits estructurals que us deia al principi que teníem. O bé també: «La implantació de la cultura d'avaluació i del rendiment de comptes de la feina feta», després en parlarem. O en un altre ordre de coses, però també molt important: «El respecte al dret de pares i mares a que llurs fills rebin la formació religiosa i moral que estiguin d'acord amb les seves conviccions.» I després una colla de principis més operatius i més organitzatius: l'autonomia dels centres educatius, la participació de la comunitat educatives i les famílies, el compromís de les famílies en el procés educatiu, la planificació, la corresponsabilització dels ajuntaments... Ara hi anirem tornant. Només per dir-vos que la llei compta amb un bagatge conceptual bàsic, inicial, en fi, que la fa forta en aquest terreny i que la fa exigent també, perquè aquests principis després s'han de desplegar, s'han de veure, s'han de trobar articulats al llarg de la concreció dels diferents capítols de la llei.

A partir dels principis, què és el primer que fem? Què vol dir servei públic d'educació? Si ho voleu, estem aquí també legalitzant una realitat, però ho fem a consciència, eh?, sense embuts, amb convicció, aquest país és així, té un servei públic d'educació compost per dos grans sectors de prestació del servei: un de titularitat pública i un de titularitat privada concertada. I això és el que constitueix el servei públic d'educació a Catalunya. És el que ens deia el pacte, és un dels primers exemples. El que fem ara és consolidar-ho definitivament, legalitzar-ho. I, per tant, aquí jo crec que hem de tenir molt clar de què estem parlant: estem tractant d'oferir a l'escola concertada els elements de seguretat, de llibertat i de corresponsabilitat, és a dir, quan dic seguretat vull dir certesa, vull dir tranquil·litat institucional, pedagògica i empresarial. Han de tenir un espai clar, definit, on prendre decisions, on assumir riscos, on projectar cap al futur. Quan dic llibertat, evidentment, estic parlant de llibertat educativa, llibertat creadora, llibertat pedagògica, sense més límits que els que tots plegats ens donem pel que fa als continguts, als sistemes de valors i al respecte als nostres principis constitucionals i estatutaris i corresponsabilitat, és a dir, integració real al servei públic, corresponsabilitat social en tots els sentits i en totes les direccions, sense deixar-nos-en cap. Són una part més del sistema.

Aconseguit això, definit això, podem fer el que ens toca amb més claredat, amb més potència, amb més plenitud, que és aconseguir una escola pública de primera qualitat, del més alt nivell, capaç, efectivament, d'assumir el compromís de l'equitat i de l'excel·lència com a tal escola pública, com a tal sistema de titularitat pública. I, per tant, li encomanem la missió de fixar el nivell de qualitat i d'excel·lència del nostre sistema. No és l'escola pública i després hi ha uns altres que fa meravelles pel seu compte; al contrari, al contrari tampoc, és l'escola pública, els instituts els que han d'estar en les condicions, han de tenir la potència, el caràcter, la fortalesa i les condicions, els recursos també, evidentment, el suport per, efectivament, aconseguir aquesta missió de fixar un altíssim nivell d'equitat i d'excel·lència arreu del territori, com deia abans.

Entrem en els aspectes, si voleu, més organitzatius i més que defineixen com voldríem que fos la nostra educació. Aquí jo crec que haig de defensar un concepte que és uno y trino, diguéssim, pel que s'entén, perquè cadascun d'ells té sentit i té exigències i concrecions, però no funcionaria si no tenen ple sentit els tres a la vegada. Estem parlant de, segurament també m'ho heu sentit a dir més d'una vegada: autonomia, direcció i avaluació.

Autonomia no ja com a retòrica, no ja com a bones intencions, no ja com a concepció més o menys teòrica, de la qual sempre reclamem que les lleis sempre en parlen i que després passa el que passa, sinó com a concreció tangible, que jo crec que ha d'anar associada a la voluntat explícita que el projecte educatiu de centre prengui el lloc que ha de tenir, amb formalització, amb visualització i amb plena assumpció del que significa com a projecte concret, operatiu, amb lideratge i autoritat al darrere.

Mireu, en aquest llei, des d'aquest punt de vista, la nostra convicció és que el centre és el centre, el centre educatiu és el centre, és la unitat bàsica del sistema, el centre és el centre i tot ha de reposar sobre el que succeeix en aquest centre educatiu, en les nostres escoles i als nostres instituts. I, per tant, aquesta claredat de l'objectiu amb relació a la necessitat que cada centre disposi d'un projecte propi, que cada centre tingui caràcter, tingui personalitat, tingui visibilitat, tingui lideratge i que la mateixa escola, els mateixos docents, els alumnes, les famílies, l'entorn sàpiguen que és, què ofereix, cap a on va, què proposa, què ofereix. I que això es faci, evidentment, d'una forma democràtica; ha d'haver-hi lideratge, ha d'haver-hi autoritat, ha d'haver-hi direcció –ara en parlarem–, però

ha de ser el projecte de la comunitat educativa lligada a aquell centre.

I, per tant, autonomia vol dir això, amb absoluta concreció ha d'anar referida als models de gestió, a les capacitats de definir el projecte des d'un punt de vista pedagògic, des d'un punt de vista organitzatiu, des d'un punt de vista dels recursos humans i des del punt de vista dels recursos econòmics. I aquí hi ha d'haver-hi, i a la llei n'hi haurà, concreció en aquest sentit.

Direcció, el segon concepte. Imprescindible. I segurament també és un dels elements que en aquests moments més gràficament, d'una manera més visible, més evident es fa sentir: l'absència d'un concepte suficient de direcció. N'hi ha, és clar que n'hi ha. Hi ha magnífics directors, hi ha responsabilitat plena en els nostres docents i en els nostres directors, però no hi ha una concepció, un disseny, una reglamentació que els apoderi, que els faci forts, que els doni tots els elements que necessiten per fer el que ja intenten fer. I, per tant, avançarem clarament en la direcció d'una direcció professionalitzada, apoderada, formada, amb condicions d'estabilitat, amb capacitat per formar equips i, per tant, també amb la possibilitat de ser exigits en el terreny de la formulació d'objectius, de la formulació de les condicions, característiques i les modalitats amb què aquest projecte de centre s'ha de desplegar.

I ràpidament cap al tercer concepte, el de l'avaluació, que vol dir que hem de disposar, efectivament, de mecanismes de seguiment, de control i de retorn i de rectificació del funcionament del sistema, no només en el seu conjunt, sinó també en tots i cada un dels seus punts. Com més autonomia donem, més avaluació és imprescindible. Aquí sí, aquí prenem el criteri de crear un institut d'avaluació, una agència –en veurem el nom al final–, tant se val, en tot cas, serà un organisme degudament moderat, amb l'autoritat, els continguts, les capacitats d'actuació perquè sumat a la inspecció, que és imprescindible i cabdal del sistema educatiu, assumeixi el conjunt de les funcions de seguiment, d'avaluació, de rendiment de comptes del sistema. Creiem també que serà bo que aquest institut, aquesta agència, a més d'assumir la responsabilitat de l'avaluació, assumeixi la de l'ordenació curricular. És a dir, que, amb una mica més distància respecte del que és avui per avui l'Administració, sigui capaç de formular aquesta necessàriament actualitzada permanentment definició de quins són els resultats, de quins són els nivells, quines són les competències, quins són els sabers, les capacitats que els nostres

alumnes han d'assolir en cada moment i en cada nivell. I, per tant, que això també, diguéssim, prengui una mica més d'autoritat i una mica més de distància respecte del que és estrictament l'Administració o el funcionament del servei educatiu.

Aspectes, a continuació, tan o més importants que aquests, perquè, en fi..., tot això seria possible, el que he dit fins ara: l'autonomia, la direcció, la responsabilitat, l'avaluació, sense entrar també a analitzar i a, en la mesura del possible, innovar i canviar alguns dels aspectes que defineixen avui per avui la funció pública docent, no seria possible. I, per tant, és imprescindible, com una de les eines de fons de la llei, entrar, en fi, aquí també a obrir camins, portes, possibilitats i a parlar de tots els elements que defineixen aquesta funció i de com la podem contemplar en el futur i com exercim l'autogovern també en aquest sentit, de com anem més enllà del que les normes vigents ens donen en aquests moments.

Jo us dic que aquest aspecte de la llei és fonamental en un sentit, perquè és sobre aquesta qüestió, en part, que haurem certificar l'existència d'aquesta aliança profunda amb el cos docent de Catalunya que necessitem. S'ha d'entendre que el que avancem aquí, el que proposem aquí és per enfortir, per apoderar la professió, per donar-li suport, confiança i seguretat com a tal professió docent. I això és el que farem. I, per tant, estarem entrant en tots els aspectes que defineixen aquesta funció docent, anirem cap a la definició [4] de l'Estatut docent de Catalunya. Però farem possible, per exemple, que els nostres 64.000 docents públics o els 22.000 concertats, efectivament, se sentin en condicions, en possibilitats i mecanismes per desplegar la seva carrera professional, per implicar-se en tasques de recerca o per aspirar a especialitzacions o a escales de direcció i gestió com les que acabem d'associar al concepte de direcció. I, per tant, en aquesta funció pública docent prendrem també l'opció de definir els cossos catalans, diguéssim, definirem cossos professionals per a la nostra educació respecte a tots els drets adquirits, amb equiparacions i camins d'accés i d'anada i tornada des d'altres procedències, però, en tot cas, amb una definició pròpia perfectament explícita i perfectament articulada. I aquí haurem d'actuar sobre alguns elements explícitament significatius: la formació inicial d'aquests docents, els mecanismes d'accés a la funció docent i els mecanismes que defineixen les possibilitats i els recorreguts de la carrera professional. Podem parlar d'una major exigència, com ja estem plantejant, algunes

d'aquestes coses ja estan en la nostra agenda d'avui mateix, ja estan en les tasques que la Montserrat Casas està duent a terme amb les universitats catalanes amb relació a la immediata i urgent definició d'un nou model de formació inicial i d'un nou model de màsters per als nostres professors de secundària. Però, en tot cas, és aquí on la llei també ha de consolidar, ha de legalitzar, ha d'assegurar que estem en les condicions que necessitem.

Els temes d'organització pedagògica. També passa el mateix, també aquí hem de, en fi, trencar barreres, límits i obstacles i hem de donar al sistema les possibilitats, les capacitats de llibertat de ser creatiu, de ser innovador, d'estar, efectivament, en condicions de retornar, d'adaptar-se al que és la complexitat, al que és la capacitat i al que és, en fi, la demanda real dels nostres ciutadans, dels nostres alumnes.

De què es tracta aquí? D'anar..., en Francesc Colomer ho diu sempre magníficament, d'anar canviant l'accent i el punt de mira dels processos als resultats. És a dir, parlem més d'on volem arribar, exigim-nos quins són els nivells i quines són les capacitats i els sabers que els nostres alumnes han d'assolir, definim què vol dir competències bàsiques en cada moment i després donem, efectivament, llibertat al sistema per organitzar-se, per definir camins, estratègies, instruments, organitzacions internes. No pretenguem dir-los a tots i cada un dels centres què faran cada cinc minuts del dia i hora i qui ha de fer què en cada cas i en cada aspecte. Té a veure amb el que abans de la funció pública docent, que també voldrà dir més flexibilitat, més capacitat de combinar perfils professionals, més capacitat d'organitzar de formes innovadores espais i temps a les nostres escoles. I això afecta el que vol dir aula, el que vol dir grup, classe, el que vol dir tutoria, el que vol dir ensenyament d'una matèria, d'una altra i d'una altra, transversalitat, contacte. En fi, aquí hi ha experiències ja. Aquests anys que han passat ens han donat en aquest terreny molta llum, hem posat en marxa moltes experiències. En Joan Badia, que m'està escoltant, n'és testimoni i protagonista. Es tracta no de simplement permetre que n'hi hagi més, d'experiències, sinó de ser capaç de crear el marc perquè tothom en pugui tenir, de lligar el concepte d'autonomia amb aquesta capacitat innovadora, que tingui contingut l'autonomia en aquest terreny també pedagògic. Sense pretendre, des del centre, des d'una administració que teòricament ho sap tot, ho determina tot i ho controla tot, com s'han de fer les coses en cada moment i en cada lloc. Aquí també és obvi que tenim en

compte la magnífica diversitat territorial, social, cultural que el nostre país expressa i que, en comptes d'encotillar-la i negar-la aplicant un vestit prêt-à-porter per a tothom igual, el que hem de fer és que cadascú sigui el seu propi modista, el seu propi dissenyador, el seu propi creador.

Ensenyaments obligatoris i postobligatoris, com a continuació, concreció d'aquesta nova organització pedagògica. Aquí hi ha algunes noves novetats significatives a la nostra proposta inicial. És una proposta que segurament mereix ser debatuda, però en aquest moment nosaltres la tenim prou clara: el segon cicle de l'educació infantil serà obligatori, que ara no ho és. És a dir, què estem diem? No només que segueixi sent pràcticament universal com és ara, sinó que a més ens exigim, ens donem la garantia que, precisament, en el moment que cal i, precisament, per als sectors socials que més ho necessiten tinguem les eines, les capacitats per integrar-los en el moment adequat en el sistema educatiu. I, per tant, que aquesta obligació sigui una efectiva eina d'integració i una efectiva eina d'igualació, de garantir accés i igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans d'aquest país: els de sempre, els que han arribat fa poc i els que seguiran arribant.

Com és obvi aquí és on han d'aparèixer també elements de flexibilitat i de modularitat en el Batxillerat, en els postobligatoris i també en la primària i en la secundària, com he dit abans. Però deixeu-me posar l'accent per un moment aquí en la Formació Professional, perquè segurament és on ens juguem bona part d'aquell objectiu central que us deia al principi d'augmentar en quinze o vint punts el percentatge d'alumnes catalans que segueixen estudiant quan han acabat l'ESO. Aquí ja estem avançant, ja tenim filosofia, concepte, estratègia i crec que comencem a tenir també instrument. I tenim coordinació i coincidència amb el Departament de Treball i, cada cop més, proximitat i criteris compartits amb els agents socials que han de fer possible aquest nou enfocament de la Formació Professional. Em refereixo, naturalment, als empresaris i als sindicats, que han de tenir un paper imprescindible. En fi, la llei també el que farà és crear el marc adequat perquè tot això sigui possible. Com en tota la resta, no és la llei que ho resoldrà, és la llei qui farà possible que ho resolguem. Però em sembla que és obvi que en aquest sentit la Formació Professional és un objectiu de primer ordre i de caràcter imprescindible que ha d'aparèixer en aquesta llei amb tota la potència. Això no vol dir que ara, encara que hi

dediqui menys temps, menystingui la importància cabdal que ha de tenir i ha de seguir tenint el Batxillerat, que és la peça que ha de lligar correctament les nostres educació secundària obligatòria i postobligatòria amb la vocació científica, amb el que és el perfil cultural, econòmic i social d'aquest país. Ens ho juguem aquí, ser capaços de fer arribar a la universitat els nostres millors alumnes, en tots els terrenys, en totes les carreres, amb la deguda proporció, no com ara, en què cada dia tenim la imatge de desequilibris, desajustos, dèficits o mancances significatives. Estem dient que som el país de les biotecnologies, però no som capaços de produir vocacions científiques sorgides al nostre Batxillerat. Aquesta és una contradicció inacceptable. I, per tant, aquesta serà la missió també, que la nova manera d'organitzar el Batxillerat, a partir de la Llei d'Educació de Catalunya, serà possible.

Vaig acabant amb els continguts, ja sé que és massa llarg això, això no és una conferència de premsa normal, és més aviat una conferència. Ho sento, però és que la llei dóna per molt i em sembla que és com ha de ser. No valia la pena posar-s'hi si no era per això. Ho dic sincerament.

Organització de l'Administració educativa. Aquí, és un títol no sé si potser molt afortunat, però, en tot cas, el que volem expressar és escola i entorn, escola i territori, escola i ajuntaments, escola i família. I aquí hi ha molta, molta, molta teca, molta concreció, molta proposta i jo crec també moltes possibilitats d'aconseguir canvis significatius, des del terreny de la pròpia organització de l'Administració educativa i la seva nova concepció descentralitzada i suportada molt més localment fins a l'aparició en aquest terreny d'un concepte central: el de zona educativa o zona escolar, zona educativa, tant se val el nom. És a dir, aquesta definició d'un territori que admeti gestió compartida de determinats recursos i la presa de determinades decisions. És a dir, que en aquests territoris, tots plegats, públics, concertats, Administració educativa central, ajuntaments, estarem compartint, donant polivalència eficiència i sentit a l'ús dels recursos de què disposem. Una imatge: és possible que ens plantejem, per exemple, destinar mestres, professors a la zona, no a un centre determinat i que, a partir d'aquí, la zona decideixi quin és el millor ús d'aquests recursos. O és possible que, efectivament, reposin bona part dels trets del camí que ens queda per recórrer amb l'objectiu de la distribució equitativa dels alumnes, que també aquí s'ha de jugar amb absoluta claredat i contundència i amb absoluta

corresponsabilitat, com dèiem al principi.

És també en aquest terreny on hem de buscar i trobar, i trobarem, què vol dir la nova forma d'entendre la relació escola-família, imprescindible element avui també clarament deficitari. Ens haurem de plantejar com donem nova vida, nova saba als consells escolars, però, més enllà d'això..., i als mecanismes de participació i a la conciliació de la vida laboral i familiar que faci possible aquesta participació, com recordaven ahir mateix les associacions de pares i mares, però més enllà d'això, hem de garantir, hem d'identificar i hem de potenciar els mecanismes de relació individualitzada entre l'escola i l'alumne i la seva família. Hem de fer possible un seguiment individual. Jo dic sovint, i no retòricament, que hem de ser capaços de produir un sistema que al final de l'educació secundària obligatòria signifiqui que cada nen i cada nena, que cada noi i cada noia sapiguem, ell i nosaltres, quin és l'itinerari que té per endavant: itinerari formatiu, itinerari professional, itinerari laboral, però en tot cas, l'ha de tenir. I ha de tenir el que toca, l'adequat per la seva personalitat i les seves possibilitats. I això vol dir jo crec que definir molt explícitament la funció tutorial, és el que farem, que posi en relació, que potenciï, que assegurï aquesta capacitat de seguiment i també que signifiqui millores, en fi, reals en la implicació de les famílies en la vida de les escoles, que és cada cop més imprescindible. Per últim en aquest capítol, les escoles ja està passant, també diguem-ho en veu alta, proclamem-ho i consolidem-ho: l'escola ja no és un centre especialitzat, tancat que obre de nou a les cinc de la tarda i que quan ha acabat la seva funció desapareix o es queda a les fosques; l'escola és un autèntic centre cívic, és un centre de vida social que ha d'estar connectat, les seves biblioteques, les seves activitats extraescolars. I, per tant, aquí apareix tot el concepte d'educació no formal, de lleure, d'activitats que els mateixos ajuntaments, els pares i mares, les entitats que cada poble, cada ciutat i cada barri segur que té. Aquí és on hi ha les possibilitats de vivificar aquesta relació entre escola i entorn. També en tenim experiències, també hem sabut en aquests anys demostrar que això és possible i que té rendiments i retorns magnífics; el que cal ara és generalitzar-ho, socialitzar-ho, fer-ho, efectivament, potent i útil.

De les noves [#] no n'hem parlat. En fi, ens podríem estendre molt més. No ho he dit o sí ho he dit, ja no me'n recordo. Tenim un text..., el treball d'aquests mesos ens ha permès disposar avui d'una redacció en fase avançadíssima de la llei articulada. La tenim a les

mans. Ens sembla que com a procés des d'aquest moment cap a endavant és millor articular el debat a partir d'un document de bases com el que distribuïrem immediatament i que conté tots els elements de definició, d'anàlisi, de diagnòstic, de concreció d'objectius i de propostes, i permeti, efectivament, entrar en un debat en profunditat respecte de tots els elements que integren aquesta proposta de llei.

Si haguéssim de fer un resum d'on som ara a l'hora d'iniciar aquest debat, crec que podríem dir, repeteixo algunes coses que he dit: model educatiu propi, equitat i excel·lència, millorar l'èxit escolar, és una llei que no vol canviar-ho tot, però que fa possibles tots els canvis que calen, és una llei que expressa una aliança en profunditat amb els docents de Catalunya, és una llei que farà un reconeixement explícit i que aconseguirà el reconeixement social ple d'aquests docents, i, per últim, és una llei que és de tothom, que és del país, no és del gremi, ni de l'Administració, ni del Govern, ni d'un partit. És una llei que ha de permetre passar de l'educació entesa com un dret de tots a l'educació entesa com la possibilitat de desplegament real de la capacitat i les potències de cada ciutadà d'aquest país, del dret de tots al ple desplegament personal. Això és el que ha d'aconseguir la llei, i, per tant, aquest país no desaprofiti cap dels elements que componen el que diríem tots que és el nostre no sé si únic, però millor capital, el capital humà de què disposem. No ens podem permetre el luxe de no fer-ho.

A partir d'aquests moments, abans d'ara, en aquestes últimes setmanes, hem mantingut contactes individuals, informals, però en profunditat amb bastant gent d'aquest país i hem contrastat criteris, voluntats, objectius i estratègies. Jo haig de dir en aquests moments que estic, en fi, enfortit per aquesta experiència, perquè em sento avalat, confirmat en la intenció, en la direcció i en els continguts bàsics. I me'n sento des de totes les direccions, que no estic dient que tothom estigui d'acord en tot i que a partir d'ara tot serà senzill i planer; estic dient que em sembla que hi ha una coincidència en profunditat amb quina és la necessitat de la nostra educació en aquests moments. I n'he parlat amb empresaris, n'he parlat amb comunicadors, n'he parlat amb professionals, n'he parlat amb docents, n'he parlat amb entitats, n'he parlat amb educadors concrets, amb titulars de centres educatius, amb pares i mares, amb experts, amb universitaris.

Bé, del que es tracta ara és d'aixecar el nivell d'aquest diàleg, de socialitzar-lo, en el bon sentit. La meva obligació, i és el que iniciaré immediatament, és treballar des de demà

mateix amb els nostres companys de govern per avançar decididament en la consecució de l'acord polític que permeti portar el més aviat possible aquesta llei a aprovació a la taula del Govern. Ja hi som, ja hem començat amb contactes previs, i a partir d'ara tindrem, a més a més, un material sobre el qual treballar, amb concreció i amb responsabilitat. Immediatament també, la setmana que ve, m'adreçaré amb la mateixa intenció, amb els deguts mecanismes de relació, a la resta de grups parlamentaris. I ho dic amb tota contundència: jo faré tot el que estigui en les meves mans perquè aquesta sigui una llei aprovada pel màxim nombre de parlamentaris. Si pogués ser per tots, no hi renunciaria. Però, en tot cas, hem d'assolir explícitament, evidentment, una amplíssima majoria de recolzament a una llei que té la vocació de ser..., en fi, dir que és per sempre és una pretensió inacceptable, però ha de ser una llei per durar, per bastants anys. Adreçaré aquest mateix document també al Consell Escolar de Catalunya i li demanaré que emeti un primer dictamen sobre aquestes, en fi, bases, sobre aquest diagnòstic, sobre aquestes estratègies i continguts. I, a més d'això, dedicarem tot el temps que calgui al contacte directe amb tots i cada un dels components de la comunitat educativa. El que ja hem fet com a avanç en aquestes últimes setmanes ho farem en profunditat, amb tranquil·litat, amb serenitat, amb tot el temps que calgui –ho repeteixo– amb les associacions de pares i mares, amb tots i cada un dels sindicats, amb tots i cada un dels empresaris que avui gestionen una part del sistema concertat, amb les entitats de renovació pedagògica, amb els mateixos docents, i és molt important això que dic, amb les directors dels centres, amb tots i cada un dels docents que tinguin alguna cosa a dir. Nosaltres estimularem la formulació de projectes, de criteris, de propostes a l'entorn d'aquesta llei. I demanarem a tothom el mateix: Intenteu transcendir del vostre estricte punt de vista legítim de defensa o d'exercici d'uns interessos, d'una responsabilitat concreta en el sistema educatiu. Siguem capaços de tenir un debat sobre la significació en profunditat de la llei i la seva repercussió sobre la nostra educació. Afegim-hi tot el que convingui des del punt de vista de la concreció i de la legítima representació d'uns interessos, però no ens quedem presoners d'aquesta legitimitat, perquè aleshores segurament estaríem perjudicant el resultat final i col·lectiu.

Bé, les bases estan posades, l'objectiu definit, el camí dibuixat. No podem esperar a fer-ho tampoc. Hi ha algú que planteja: «És el moment? Cal fer-ho ara? No podríem esperar

que hagin passat les eleccions generals o qualsevol altre...?» No, no podem esperar, l'educació no pot esperar. Tenim tres anys de mandat per endavant, però jo no només confio, jo, en fi, crec que ens hem d'exigir, a mi mateix el primer, però a tots plegats, que el procés que ara iniciem es transformi en un itinerari tan ric com sigui possible des del punt de vista del debat sobre continguts i tan eficient com sigui possible des del punt de vista del seu descabdellament i tramitació. I, per tant, que en algun dels períodes legislatius de l'any que ve aquesta llei pugui ser debatuda i aprovada en el Parlament de Catalunya, que, en definitiva, és qui té la sobirania i la missió d'aprovar lleis. La nostra és fer possible que aquest seu debat, aquesta seva sobirania del Parlament es produeixi en les millors condicions. Jo convoco el país a fer-ho, nosaltres mateixos, els responsables del Govern, els grups parlamentaris, tota la comunitat educativa i, més enllà, tot el país a lliurar al Parlament un projecte de llei digne de l'educació d'aquest país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

Malgrat tot, és una conferència de premsa, eh? (Rialles.)

Hi ha alguna qüestió que vulgueu plantejar? Tindrem ocasió, com és obvi, els pròxims dies i setmanes per aprofundir-hi tant com convingui.

El Sr. [#]

No, tres qüestions molt puntuals

El conseller d'Educació

Només tres?

El Sr. [#]

Sí, una com abordarà o com s'ha plantejat que abordi la llei el tema de la immigració?

S'ha parlat d'equitat, no sé si és alguna manera d'abordar aquest tema, però m'agradaria que concretés una mica.

La segona pregunta és, avançant-me potser una mica al que es demanarà en els pròxims dies, m'agradaria saber si la llei contemplarà alguna memòria econòmica per tal de desenvolupar-la.

El conseller d'Educació

Perdó, una...?

El Sr. [#]

Una memòria econòmica, si inclourà una memòria econòmica. Si ens ho pot avançar. I aleshores també m'agradaria saber exactament de quants articles parlem, si serà una llei llarga, curta. Si ens ho pot avançar també.

Gràcies.

El conseller d'Educació

Molt bé, sobre la immigració. Escolti'm, a mi em sembla que del que es tracta és, precisament, de començar a treballar en aquest país sobre la base que els ciutadans de Catalunya són tots els que estan en disposició d'accedir als nostres serveis públics i que el que s'ha de garantir és precisament això, que aquest accés al servei públic es produeixi en condicions d'igualtat i d'oportunitat, que n'assegurin el millor retorn, el millor rendiment de futur. La llei no dedicarà un capítol a la immigració, també aquí el que farà serà crear tots els mecanismes per fer possible que el procés d'acollida es desplegui en les millors condicions possibles: distribució equitativa, autonomia de centre per aplicar criteris de discriminació positiva quan cal, especialització, relació amb els entorns, que ja tenim en pràctica. I tot això el que quedarà és potenciat i assegurat com a mecanismes. També el concepte de zona educativa, el concepte de corresponsabilitat social són tots ells mecanismes que ens assegurin que en aquest terreny disposarem de millors condicions per obtenir els resultats adequats.

Ara, si vostè em pregunta quin és el meu criteri sobre què ha de succeir amb els ciutadans nous en l'educació a Catalunya. Miri, el dia que als cicles formatius de grau superior del nostre país hi hagi el mateix percentatge de nous que hi ha a la societat, aquell dia jo estaré satisfet; el dia que en el nostre Batxillerat hi hagi el mateix percentatge de nous que hi ha a la nostra societat, jo també estaré satisfet. I si no, no. I el dia que a les universitats també hi hagi el mateix percentatge de nous que a la resta de la societat, començarem a anar bé. I aquest és l'objectiu i crec que aquest és l'escenari que la llei permet dibuixar, almenys permet aspirar-hi, després, com ho he dit abans, les lleis per si soles no resolen quasi res, en tot cas, encerten a facilitar o tot el contrari la consecució d'aquests objectius.

Memòria econòmica, naturalment és obvi que n'hi haurà. Mireu, hi ha un debat sobre..., el problema de l'educació a Catalunya és una qüestió de recursos? Home, sí, naturalment, és clar que hi ha una qüestió de recursos associada a l'èxit de qualsevol política

ambiciosa en educació. Però la solució, la resposta necessària a algunes de les qüestions estructurals a les quals ja m'he referit és estrictament o principalment la qüestió de recursos? No.

I, per tant, estem en una situació a Catalunya que ens ha permès en aquests anys i ens ha de permetre en els propers seguir un ritme important i significatiu d'increment de recursos destinats a l'educació, amb llei i sense llei. La llei i la seva memòria econòmica faran una previsió d'això. Jo crec que la nostra exigència és també expressar què vol dir equitat i excel·lència en termes de recursos i que el Govern i el Parlament ho entenguin, però vol dir també aspirar, no només a esperar, sinó aspirar i exigir que el nou model de finançament autonòmic, que és aquí a la cantonada, tots ho diem, ahir es deia al Parlament, s'explicava molt bé per part del conseller d'Economia, ens assegurí, ens col·loqui també en les condicions que tots els objectius, totes les ambicions d'aquesta llei siguin possibles.

En qualsevol cas, i al marge d'això, no és només una qüestió de memòria econòmica; és una qüestió de criteri i de relació política. Des d'aquest departament, des d'aquest govern, farem tot el que estigui a les nostres mans perquè en temes de recursos la nostra dotació no quedi malmesa, si depèn també, almenys en part, de les decisions que pugui prendre el Govern central, que hauria d'estar atent i compromès amb la resposta necessària, en termes de recursos, a determinats trets estructurals de caràcter sociològic, com per exemple, el tema de la immigració que vostè mencionava, i que té una evident exigència en termes quantitius.

I, per últim, la llei com n'és de llarga? Totes les lleis em semblen massa llargues, eh? Prefereixo no dir el nombre d'articles, en té bastants. No, aquí..., jo crec que la majoria de les coses que he dit, les coses més significatives es poden resoldre i es resolten amb relativament pocs articles, perquè són definicions, conceptes i criteris bastant clars. Hi ha alguns terrenys en els quals cal filar prim: la funció pública docent, la carrera professional..., tots aquests elements demanen una mica més de precaució i una mica més, en fi, de solidesa des del punt de vista de la seva articulació i la seva concreció formal. Però, en fi, des d'aquest punt de vista, serà una llei normal.

Del que sí estic segur és que seria un error posar ara en circulació aquest articulat. Tots els continguts d'aquest articulat són al document de bases que repartirem, tots, la resta

és treball necessari i imprescindible per assegurar la qualitat i la viabilitat d'aplicació d'una llei, però són això, són la tècnica jurídica necessària per tirar-la endavant degudament.

Alguna qüestió més?

(Intervé el senyor [#] per fer una pregunta, però per motius tècnics és inaudible.)

Mira, jo he parlat abans que aquesta era la llei per posar en evidència les possibilitats contingudes en el nostre Estatut d'autonomia i la nostra determinació en el terreny competencial, en el terreny conceptual, en el terreny de les estratègies i en el terreny de l'aplicació concreta en cada camp d'una ambició d'aplicació d'aquestes possibilitats d'autogovern. I, per tant, efectivament, haurem d'estar en contacte amb el ministeri i haurem de convèncer-los, haurem de seduir-los, perquè vegin que aquesta és el millor també per a tots. En tot cas, haurem de ser tan exigents com calgui en la defensa del nostre Estatut i de la nostra interpretació de l'Estatut. Nosaltres prenem la iniciativa, no esperarem que ens donin permís per incloure un article o un altre, no farem consulta de cada una de les concrecions. Naturalment, tenim responsabilitat institucional, i, per tant, farem arribar les nostres previsions, els projectes, les intencions al Govern central perquè els conegui i ens digui què en pensen, amb tota tranquil·litat. Però no depenem, ni estem condicionats, ni limitats per aquest normal exercici d'una lleialtat institucional, que hauria de ser recíproca, naturalment.

Hi ha alguna cosa més?

(Intervé la senyora [#] per fer una pregunta, però part de la intervenció és inaudible.)

La Sra. [#]

... amb els perfils i els requisits que haurà de tenir aquest nou professorat. I després també vull saber si el professorat també serà avaluat dintre d'aquest nou marc.

El conseller d'Educació

Començo pel final. Evidentment, el professorat serà avaluat. Seran avaluats els alumnes, seran avaluats els centres i seran avaluats els docents. Si no el concepte d'avaluació no tindria gaire sentit.

Del que estem parlant és que aquesta definició dels cossos catalans pretengui oferir-nos com a resultat un terreny de decisions d'organització, de formulació de plantilles, de concreció d'equips docents amb les millors condicions, amb les millors condicions de flexibilitat, d'adaptació a entorns i a necessitats i també d'estabilitat d'equips, de forma

que hi hagi els elements que permetin que en un centre determinat es puguin formular demandes de perfils complexos. Precisament, en Francesc Colomer també ho explica molt bé i potser ho explicaria ell ara millor que jo, segur. Potser en un centre determinat s'entén que el que cal és un professor de matemàtiques, com tots, amb la titulació, naturalment, exigible, però què més? Aquí necessitem un professor de matemàtiques que tingui experiència, per exemple, en centres on hi hagi una complexitat social procedent de la immigració i que ja hagi assumit i assolit una determinada capacitació en aquest terreny. O, per exemple, o a més, matemàtiques, sí, expert en societats complexes i immigració també, però anglès també, eh?, que puguis definir aquests perfils, que puguis expressar que el projecte educatiu d'aquell centre necessita professionals d'una determinada capacitat, complexitat i riquesa. I això és el que farem possible amb aquesta nova definició de cossos docents. És a dir, molta més flexibilitat, molta més adaptació a partir de definicions molt més, precisament, agregades, molt menys..., jo sempre faig la referència a aquella cançó del Pete Seeger, tenim un sistema ple de little boxes. [#] més aviat de crear un gran contenidor, no una suma de little boxes, amb el qual puguem treballar amb molta més eficiència, amb molta més capacitat d'adaptació i de flexibilitat de les demandes diverses del sistema.

Hi ha algun element addicional, eh? O n'hi ha bastants. No he fet referència a un aspecte concret, que em sembla que val la pena fer-n'hi, té més a veure amb la carrera docent que estrictament amb la funció pública, o té a veure amb els criteris d'accés a la funció pública docent. Jo crec que hem de fer possible, com succeeix en altres branques dels serveis públics, una clara definició i distinció del procés d'entrada i del període inicial de prestació del servei del de la consideració definitiva d'una carrera o d'una plaça de funcionari docent. I, per tant, entenem que entre els nous estudis de formació inicial renovats, que han de tenir ja un element molt més potent i molt més solvent i molt més avaluat de pràctiques, i un període inicial que inclogui el concepte de pràctiques que també sigui avaluable, que també sigui d'anada i tornada, que pugui acabar bé i pugui no acabar bé i que el sistema estigui en condicions, efectivament, d'acabar decidint si incorpora o no aquell professional, que això tingui plasmació, possibilitat reglamentària i realitat en els processos d'accés d'aquests funcionaris al nostre sistema. Estic dient, estic parlant d'un període d'integració provisional, per entendre'ns, lligat a un sistema de

pràctiques i de tutoria adequat i que ha de finalitzar amb una confirmació o rebuig de la incorporació d'aquest docent. D'això estem parlant.

La Sra. [#]

Perdoni, i aquest rebuig o aquesta confirmació qui l'ha de fer? Qui ha de fer aquest rebuig o aquesta confirmació? La direcció del centre o...

El conseller d'Educació

En això el centre ha de tenir possibilitats d'expressar la seva posició. A mi em sembla que ara no és moment encara..., jo crec que estem ja entrant en un nivell que ja ni tan sols és de llei, més aviat és de desplegament reglamentari del que dirà la llei en aquell punt, de quin és el procediment concret de presa d'aquesta decisió. La prendrà l'Administració educativa? Combinarà adequadament les funcions de les direccions dels centres, de la mateixa Administració territorialitzada o del...? No em sembla que sigui en aquest moment, diguem, una qüestió [#], la qüestió és que pugui ser així, que es pugui prendre aquesta decisió i que, per entendre'ns, acabem amb una realitat avui en la qual aquest concepte és inexistent i que ha fet[#] un automatisme pràcticament al 100 per cent entre la primera entrada en el sistema i la seva estabilitat definitiva.

Hi ha alguna altra qüestió?

Molt bé, doncs, deixem-ho aquí. Gràcies.